

Arvustus: tippfestivaliga postcorona't trotsides

Äsjalõppenud Pärnu 10. muusikafestival polnud erakordne mitte ainult oma maailmatasemel esituskvaliteedilt – Paavo Järvilt koos tema juhitud Eesti Festivaliorkestriga ei saaski teistsugust tulemust oodata –, vaid õigemini kultuuripoliitiliselt. Taas tõstis festivali ideoloog ja imagoloog Paavo Järvi rahvusvahelisele klassikalise muusika kaardile nii Pärnu linna kui ka Eesti tervikuna, taas kirjutasid välisväljaanded Eestist kui olulisest tegijast rahvusvahelisel muusikamaastikul. Kuid veelgi enam võimendas festivali selle toimumisajastu: postcorona aeg.

Muu Euroopaga võrreldes näib Eesti nagu mingi terviseoasina, kus koroonapaanika oleks justkui ammune ajalugu ja soliidse, nädalapäevad kestva festivali toimumist ei sega miski; uue aja reeglitele viitasid vaid tühjaks jäetud istmed saalis, saalist lahkumise «koreograafia» ja desovahendid sissepääsude juures.

Saalis oli hoomatav, millise naudinguga ja kirega orkestrandid pärast kolme-nelja kuud isolatsioonis olemist musitseerisid – elavat esitust vahetu publiku, mitte ekraani ees, ei asenda loojale ju miski. Ega kuulajale. Koroonajärgne aeg tegi siiski omad organisatsioonilised korrektuurid ja kavad kohendati võimalikule orkestrikoosseisule, mis sobis nii Kõrvitsa, Beethoveni kui ka Sumera mängimiseks.

Pärnu 10. muusikafestival

16.07–23.07 Pärnus

Lugesin kavast, et Paavo Järvi dirigeeris kaheksast festivalikontserdist viit. Mina jõudsin sel aastal kahele tema juhutatud briljantsele kontserdile ja ühele huvitavale vabaõhukontserdile. Viimane oli 18. juulil rahvast tulvil Raehoovis toimunud trompetisti Indrek Vau ja löökpillimängija Heigo Rosina kontsert meil väheteatud heliloojate muusikast, austraallaselt Brett Deanilt ja inglaselt Joe Duddellilt. Nii esimese džässilik, kaja ning kõlaefekte kombineeriv «... The scene of crime...» kui ka teise traditsionalistlikum «Catch» kujutasid endast virtuossete mängijate demonstratsioonemist ning loomulikult uue muusika vajalikku tutvustust.

Eesti Festivaliorkester Paavo Järvi juhtimisel andis päev hiljem Pärnu kontserdimajas sellise kontserdi, et annab ikka mäletada! Maailmaklassist orkester, maailmaklassist tšellosolist Theodor Sink ja maailmaklassist dirigent moodustasid sünergia (just siinkohal

leht.postimees.ee

27.07.2020 00:01

Harry Liivrand

Rahvuskooper Estonia

Aivar Mäe

kasutan seda nii äraleierdatud sõna), mida Eesti kontserdilavalt harva kuulda saab.

Esiettekandele tulnud Tõnu Kõrvitsa kolmeosaline uudisteos «Kuuvalgusele» asetub helilooja loomingus minu kõrvus samale reale nagu «Rokokoovariatsioonid» Tšaikovskil või «Süit Holbergi aegadest» Griegil – võluv mäng klassikaga, nii dramaturgiliselt kui ka tämbriliselt meisterlik impressioon. Meistritöö nagu «Kreegi vihik». Lepo Sumera tšellokontserdi ülima ekspressiivsuse ja virtuoossuse tõi justkui muuseas välja Theodor Sink. Vapustav.

Lõpuks Felix Mendelssohn-Bartholdy 1. sümfoonia esitus peadpöörivas tempos (III osa!) kui orkestrivõimete totaalne paraad (siinkohal kindlasti vaja nimetada kontsertmeistrit Florian Dondereri Deutsche Kammerphilharmoniest Breemenist), dramatismist ja lürismist läbipõimunud romantismi apoteoos. Lisalugudena kaunis tervitus Neeme Järville Sibeliuse «Valse triste'iga» ja veel Sumera «Kevadine kärbes». Sumerat, kes sel aastal oleks võinud tähistada 70. juubelit, oli ilmselt sel põhjusel festivalil programmis meeldivat palju.

22. juulil tuli esitusele Sumera 3. sümfoonia, milles eriti meelde jäi II osa erakordne löökpillikvarteti partii, ning Ludwig van Beethoveni viiulikontsert klaveriversioonis fenomenaalse soome klaverisolisti Olli Mustoneniga, kelle sügavalt tundlik mäng ja artistlik väljenduslaad sobis hiilgavalt Järvi energeetilise interpreteerimisstiiliga. Kava teises pooles jäi meelde eelkõige Wolfgang Amadeus Mozarti 39. sümfoonia oma väga põnevas kontrastiderikkas, kuidagi romantilises võtmes.

Kontserdimuljete lõpetuseks paar üldist märkust. Nagu alguses öeldud, kajastavad Pärnu muusikafestivali ka välismaa kolleegid. Kuid festival peaks olema ka Eestis märksa tuntum, ta peaks olema sama tuntud kui laulupidu. Kui Frankfurter Allgemeine Zeitung nimekas muusikakriitik Jan Brachmann festivali muidu ülistavas ülevaates kirjutab, et teda üllatas Eestis nende inimeste hulk, kes sellest muusikafestivalist polnud kuulnudki, siis on ikka piinlik küll. Muuseas informeerib Brachmann Saksa lugejat ka Estonia direktori [Aivar Mäe](#) skandaalist ja nimetab Eesti kahte ooperiteatrit vaid kohalikku tähtsust omavaks. Katsugem siis tulevaks aastaks oma festivaliteadlikkust parandada. Ooperiteatrid saavad siin samuti mõtlemisainet.